

Qui divideix a Balears?

Decidits a ofrenar noves glòries a Espanya, i a espanyolitzar tots els alumnes que pugui haver-hi intoxicats pels miasmes meffics del catalanisme, el president de Balears, Tutanramon Bauzà, i el seu servil conseller d'Educació i Cultura (quin sarcasme de titulació), Rafel Bosch, ataquen amb una nova ofensiva per mirar de fer saltar pels aires el sistema d'ensenyament públic a les Balears. Dos decrets, dos, es troben en fase d'avantprojecte (a aprovar mitjançant el tradicional sistema del corró absolut) per posar ordre a les aules illenques: un decret de trilingüisme (perquè s'imparteixin equitativament les matèries en català, castellà i anglès, he he) i un altre sobre autoritat, drets i deures del cos docent. Ara sí que anirem bé.

El trilingüisme és un model que ja ha fracassat provadament al País Valencià i a Madrid (referents i miralls



Sebastià Alzamora

Escriptor

indiscutibles de l'obra de desgovern de l'executiu Bauzà) i que consisteix en una trista, tosca i borda mascarada per intentar arraconar i asfixiar la presència de la llengua catalana en el sistema educatiu. I prou. Tots estem a favor que els nostres descendents aprenguin tants idiomes com sigui possible, però d'aquest desig lloable no se'n pot inferir l'absurditat d'imposar per llei que els mestres i professors es posin a parlar de sobte l'anglès a les aules (en un país en què malauradament molt poca gent sap anar més

enllà de dir *my tailor is rich*). Encara més sagnant és que tal pretensió vingui d'uns governants que amb prou feines en saben parlar una, de llengua, que no cal dir quina és.

Pel que fa al decret aquest "d'autoritat, drets i deures", no és més que una altra viscosa martingala per a impedir episodis com el que es va produir el curs anterior amb els llaços a favor de la llengua. Figura que els docents no poden transmetre, ni tan sols a través de la seva vestimenta, cap mena de missatge "que divideixi" la comunitat escolar. És a dir, cap mena de missatge en favor de la llengua que últimament el BOIB anomena com "la cooficial a Balears diferent del castellà". Es tracta, purament i simple, d'una mesura repressiva com feia temps que no se'n veia cap. I per decret.

Això, venint d'un executiu els membres del qual es fan un fart d'exhibir banderes espanyoles als llocs més insospitats: mòbils, polseretes, colls de camisa i tot el que convingui. Van desbocats, i sense fre.

Com a resultat de la crisi sistèmica que ens tenalla, no sols es posen en qüestió els salaris, les prestacions socials, l'accés a la sanitat o l'educació, també estem patint un duríssim retrocés quant a la justícia social i la igualtat, especialment respecte als grups socials més fràgils.

Les denominades *democràcies formals* les estan sotmetent els poders econòmic-financers, i s'estan convertint en democràcies totalitàries, que qüestionen les llibertats i potencien els pitjors comportaments de la cultura patriarcal. Així, no sembla estrany que comencen a aparèixer, cada cop amb més freqüència, declaracions públiques que no generen un gran escàndol, com seria desitjable, i que suposen concepcions retrògrades i perilloses sobre la igualtat i la llibertat de les dones.

Fa uns dies el candidat republicà al Senat per Indiana, Richard Mourdock, assegurava que els embarassos provocats per una violació són "una cosa que Déu vol que succeísca". Davant d'aquesta terrible declaració, el candidat republicà a la presidència dels EUA, Mitt Romney, s'ha vist obligat a pronun-

Retrocessos

Glòria Marcos



Institut d'Estudis Polítics del País Valencià

ciar-se i ha afirmat: "No estem d'acord amb la seua política sobre l'avortament en cas de violació i incest, però li fem costat"; la qual cosa demostra que fa la condemna amb la boca xicoteta atès que ell i els seus assessors estan convençuts que fer costat a Murdock no tindrà repercussions greus en el seu camí cap a la Casa Blanca.

Les declaracions sobre l'avortament i la violació entre les files dels candidats republicans no són res de nou ni anecdòtic. El passat mes d'agost, el representant republicà per Missouri, Todd Akin, obria un debat al voltant de les violacions legítimes i no legítimes,

assegurant que, quan es tracta d'una violació de veritat, el cos de la dona la rebutja i prevé l'embaràs. Què els sembla? Aquestes notícies passen prou desapercebudes i generen, de manera progressiva, un decreixent rebuig social. El Tea Party es globalitza i els drets de les dones perden la seua capacitat de ser referents d'un món diferent i millor.

En aquesta mateixa línia de pensament autoritari i neoconservador es pot inscriure la proposta de Ruiz Gallardón per a modificar la llei de l'avortament, de la qual vol excloure fins la discapacitat i la malformació fetal i tot. L'actual regulació estableix l'avortament lliure fins la setmana catorzena, i fins la vint-i-dosena en cas de risc sobre la vida o la salut de la dona o greus anomalies en el fetus, i situa en 16 anys la majoria d'edat per a prendre la decisió. La proposta del PP de penalització genèrica de la interrupció voluntària de l'embaràs suposa un greu retrocés, una amenaça per a la llibertat de les dones i el retorn a la clandestinitat i la inseguretat sanitària i jurídica. Sembla que haurem de tornar als setanta... Avortament lliure i gratuït!